Mărturisirea împotriva ecumenismului a Părintelui Mihai Gașpar, adresată Sinodului Bisericii Ortodoxe Române

Mă numesc **Mihai Gașpar și sunt preot al Bisericii Ortodoxe Române din 12 august 2001**, în ultimii 11 ani am ocupat postul de preot paroh al parohiei Arad Cartierul Verde, parohie nou înființată într-un cartier rezidențial din Arad. Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în acești ani s-a primit prin donație și s-a intabulat un teren în vederea construirii unui lăcaș de cult — așezământ de care cartierul nu dispunea anterior — și astfel s-a construit o biserică în care se oficiază rânduielile liturgice. Astăzi biserica este finalizată și se lucrează la dotarea ei cu mobilier bisericesc.

Deși **mă îngrădisem de erezia ecumenismului prin nepomenire în urmă cu câțiva ani**, totuși nu găsisem linia de demarcație dintre tăcerea din iconomie și tăcerea culpabilă ca și acceptiune și complicitate la erezie. Dilema mea, sau poate lipsa mea de curaj, și-a găsit rezolvarea prin vizita arhierească ce s-a realizat în parohia mea de către Înaltpreasfințitul Timotei pentru constatarea stadiului lucrărilor la biserica nou construită de enoriași. La această conslujire am constatat, spre dezamăgirea mea, că în mod deliberat se încalcă si se interzice exercitarea cultului sfinților ce nu sunt agreați personal de arhiereu, în cazul de față Sfântul Paisie Aghioritul, hramul ales de parohia noastră pentru biserica nou construită. Acest fapt mi-a dovedit mie personal că orice tăcere este complicitate și, în cele din urmă, trădare a Bisericii al cărei Cap este Hristos!

Fac publică scrisoarea de mai jos, adresată Sfântului Sinod, cu doleanța mea de a

se revizui atitudinea Bisericii noastre față de îndeplinirea poruncilor, a canoanelor și a învățăturilor patristice pe care le-am moștenit și pe care am jurat să le păstrăm neschimbate!

Preafericirea Voastră,

Înaltpreasfinției Voastre,

Preasfinției Voastre,

Mă numesc Mihai Gașpar, sunt preot paroh în parohia Cartierul Verde, din protopopiatul Arad, din județul Arad și mă adresez membrilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române pentru a vă aduce la cunoștință tulburarea de conștiință a unui preot ortodox din România, provocată de starea în care se găsește Biserica noastră din pricina acceptării aproape fără rezervă a ecumenismului ca normalitate în viața bisericească ortodoxă, cu consecința foarte gravă a desființării adevărului eclesiologic de credință ortodoxă și a conștiinței dogmatice ortodoxe.

Se împlinesc anul viitor zece ani de când ierarhii a 10 dintre cele 14 Biserici Autocefale Ortodoxe au adoptat în Creta, în ceea ce deja se numește în cărțile de istorie bisericească „Sfântul și Marele Sinod", documentul *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine* (numit în continuare, pentru ușurarea exprimării, și documentul 6, pentru că a fost al șaselea document al sinodului), în care s-a recunoscut denumirea de „biserici și confesiuni" tuturor ereziilor desprinse din trupul Bisericii celei una a lui Hristos sau chiar din trupul ereziilor desprinse din trupul Bisericii celei una și s-a afirmat că ecumenismul este singura cale de comunicare a Bisericii celei una, Biserica Ortodoxă, cu aceste erezii, denumite, în spiritul teoriei papistașe a „bisericilor nedepline", ca „biserici și confesiuni aflate mai aproape sau mai departe de Biserica Ortodoxă".

Se împlinesc 10 ani de când cei ce au încercat să justifice deciziile din Creta au argumentat faptul că recunoașterea „denumirii istorice de biserici și confesiuni" a fost doar un act de politețe față de respectivele erezii, că ele nu sunt recunoscute „în mod ontologic" ca fiind biserici și confesiuni, fără a se ține seama de faptul că, recunoscând felul în care aceste culte se numesc pe sine însele, înseamnă de fapt o recunoaștere a motivului pentru care se numesc așa și nu altfel, iar acest motiv

nu este altul decât că, în viziunea lor, ele se consideră „biserici și confesiuni”, uitându-se cuvântul Sfântului Chiril al Ierusalimului, care, în *Cateheza a XVIII-a*, spune: „Cuvântul «biserică» are multe sensuri… Cineva ar putea afirma că, propriu vorbind şi adevărat, şi adunarea celor răi, a ereticilor… este tot biserică; *împotriva acestei afirmaţii Simbolul credinţei te-a întărit şi ţi-a predat acest articol de credinţă*: Întru una sfântă, sobornicească şi apostolească Biserică, *ca să fugi de adunările lor spurcate şi să rămâi pururea în sfânta, sobornicească Biserică* în care ai fost renăscut. Când te duci într-un oraş, nu întreba numai: «Unde este casa Domnului?», pentru că şi celelalte erezii ale necredincioşilor îndrăznesc să numească vizuinele lor case ale Domnului, nici nu întreba numai: «Unde este biserica?», ci: «Unde este biserica cea sobornicească?»”[1] (s.n.).

> *Mitropolitul Olteniei recunoaște public că la Creta ierarhii au greșit, dar continuă să ne condamne pe noi ca “schismatici”*

Între timp, în toate documentele oficiale ale Bisericii Ortodoxe referirea la aceste erezii se face folosindu-se expresia „biserici și confesiuni”, ceea ce ne arată că ele nu au fost recunoscute astfel doar din politețe, ci cu un termen tehnic în care li se recunoaște chiar statutul de „biserici” (chiar dacă, în duhul *Declarației de la Toronto*, invocat în art. 19 al documentului 6, nu „adevărate și în deplinul sens al cuvântului”), lucru care a fost considerat ca o mare greșeală de către mitropolitul Olteniei, Înaltpreasfințitul Irineu, care, într-o carte din 2018, a afirmat: „La întrunirea din Creta termenul *Biserică*, ce a fost atribuit și celorlalți creștini, nu s-a folosit în sensul său dogmatic, ci s-a folosit impropriu în sensul de comunitate religioasă. Dar fiind vorba de documentele «Sfântului și Marelui Sinod» considerăm că trebuiau totuși să fie alcătuite cu mai multă atenție și responsabilitate. Sintagma *Biserici eterodoxe* este o expresie contradictorie, confuză și neavenită… Așadar, conținutul documentului intitulat *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine* este neclar și nu are perspective, fiind marcat de o ambiguitate care nu îi mulțumește nici pe ortodocși, nici pe «eterodocși»”[2], pentru ca în nota 2206 de la aceeași pagină a cărții, mitropolitul Olteniei să considere că „oricine își dă seama că va fi o problemă pentru cei care vor veni după noi, constatând că s-a folosit termenul *Biserică* pentru cei care nu au aceeași credință cu noi. *Ei vor avea îndreptățirea justă să constate cu nemulțumire* că acest apelativ s-a folosit mai înainte de către un «Sinod». De aceea, și pe bună dreptate, se pot ridica unele semne de întrebare împotriva acestui termen atribuit

eterodocșilor, *formulare considerată o mare greșeală pentru un text sinodal…* Sintagma *Biserici eterodoxe* cuprinde două contradicții vizibile”[3] (s.n.).

Chiar dacă mitropolitul Irineu afirmă că documentul nu a folosit termenul în sensul „dogmatic”, ci „de comunitate religioasă”, această utilizare este o eroare, pentru că nu se poate disocia sensul dogmatic al denumirii de „Biserică” de alte întrebuințări ale sale, întrucât acest cuvânt înseamnă pur și simplu adunarea celor care cred drept în Hristos, adică Biserica Sa, și nu poate fi atribuit unor comunități religioase despre care credem că nu reprezintă Biserica cea una. Mitropolitul Irineu recunoaște că, prin această accepție, s-a făcut „o mare greșeală” în sinodul de la Creta, *adică o erezie*, deoarece în teologie o eroare făcută într-un sinod este o erezie, cea ce face ca acel sinod să fie invalidat ca unul neinspirat de Duhul Sfânt, ale cărui decizii sunt irelevante. Cu un limbaj la fel de diplomatic, același lucru l-a spus și Sfântul Sinod al Bisericii Georgiei, care, în articolul 4 al Deciziei finale de receptare a sinodului din Creta, a afirmat că *„Documentele din Creta trebuie să reflecte învățătura Bisericii Ortodoxe; ceea ce nu se întâmplă în cazul prezentului set de texte”*[4] (s.n.). Dacă nu reflectă învățătura Bisericii Ortodoxe înseamnă că *sunt eretice*.

Decizia finală a Bisericii Georgiei cu privire la pseudo Sinodul din Creta

La această eroare, semnalată de către mitropolitul Olteniei, am putea să mai adăugăm decizii neortodoxe din celelalte documente ale sinodului: decizia de a se încălca canonul 72 V-VI care interzice căsătoriile mixte, lăsate de sinodul din Creta la latitudinea ierarhilor, decizie argumentată prin faptul că Biserica trebuie să țină cont de amestecul de oameni din societățile contemporane, argument profund neserios și irelevant, deoarece în epoca în care s-a dat canonul acest amestec era mult mai pregnant; decizia de a lăsa severitatea posturilor de peste an la latitudinea episcopului, motivată tot de dificultățile din anumite părți ale lumii, decizie ce spulberă practica unitară a Bisericii în materie de disciplină a postului; nerezolvarea problemei diasporei, în duhul canonului 8 de la sinodul I ecumenic, adevăratul „Mare și Sfânt Sinod al Bisericii”, care spune că într-o cetate nu pot exista mai mulți episcopi, ceea ce înseamnă că într-o țară nu pot exista mai multe Biserici Ortodoxe, iar acolo unde se întâmplă acest lucru, cum ar fi în diaspora occidentală sau în țări în care unele Biserici Ortodoxe intră peste

alte Biserici perfect canonice, ca în Ucraina sau Republica Moldova, ar trebui ca să existe o unitate bisericească, nu neapărat pusă în slujba Patriarhiei Ecumenice, care vede măsura ca pe un prilej de a-și crea un teritoriu canonic inexistent în realitate; raportarea ambiguă față de știința contemporană și mai ales față de tehnologie, fără a se rezolva marile probleme etice ale abuzurilor pe care tehnologia le poate crea în viața ortodocșilor contemporani, la care se mai adaugă și acceptarea și promovarea cultului ecologist, inclusiv prin instituirea unei așa-zise zile de meditație ecologică exact în prima zi a anului bisericesc.

Cu toate acestea, în diverse documente bisericești, deciziile sinodului din Creta sunt citate ca temei al unor decizii sau al unor acțiuni, ceea ce înseamnă că, din punctul de vedere al participanților la el, este perfect valabil și este în rând cu sinoadele mari ale Bisericii, poate chiar cu cele ecumenice.

Faptul că la acest sinod s-a comis o mare greșeală ar fi trebuit să ducă la renunțarea la el sau măcar să se încerce o reparare a lui. În schimb, Patriarhia Română, în data de 26 octombrie 2016, a dat o decizie în care „a luat notă de hotărârile sinodului", adică le-a acceptat, așa cum de altfel îi și impunea art. 13 din Regulamentului sinodului, menționând că toate neclaritățile și aspectele lăsate nerezolvate pot fi „nuanțate și explicitate" de vreun eventual sinod viitor, aspect cu desăvârșire ieșit din comun și din practica de până acum a Bisericii. Mai mult decât atât, urmând art. 22 din documentul despre relațiile Ortodoxiei cu „ansamblul lumii creștine", Patriarhia nu a admis niciun fel de contestare de către pleroma Bisericii a acestor decizii, în comunicatul din 16 decembrie 2016 fiind direct amenințați toți cei care îndrăzneau să mai pună în discuție deciziile din Creta, o practică contrară receptării ortodoxe a unor texte sinodale, condiție absolut obligatorie a validării deciziilor unui sinod ortodox, care a produs o amuțire a oricărei voci care ar fi avut ceva de spus pe această temă în Biserică, *nelăsând deschisă decât aplicarea singurei forme canonice de protest față de un sinod eretic abuziv impus conștiinței bisericești: întreruperea pomenirii ierarhilor care și-au însușit documentele din Creta,* în cazul Bisericii noastre, a tuturor ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române, de vreme ce nu există niciunul care să fi protestat sau refuzat să semneze acele documente, fie în Creta, în iunie, fie în București, în octombrie 2016.

> *Scrisoare deschisă adresată IPS Irineu al Olteniei: Dacă ați știut că la Creta s-a săvârșit „o mare greșeală", ce v-a determinat să semnați documentele sinodului?*

În lucrarea sa mai sus citată, mitropolitul Olteniei *recunoaște că generațiile viitoare vor fi îndreptățite să fie nemulțumite de modul în care ereticii au fost numiți „biserici și confesiuni”, dar nu explică de ce nu ar avea dreptul să fie nemulțumite generațiile actuale, adică noi, credincioșii trăitori în această epocă*. Mai mult, urmând liniei generale, impuse de art. 22 din documentul 6 din Creta, mitropolitul este de opinie că toți cei ce au protestat din generația aceasta contra sinodului din Creta sunt „schismatici”, deși ei nu au făcut decât ceea ce le permit sfintele canoanele să facă: să întrerupă comuniunea cu un episcop care a propovăduit în public o „mare greșeală” teologică, ca să îl citez pe înaltpreasfinția sa, adică o erezie.

Cei care au promovat sinodul din Creta în România după terminarea acestuia au pus un accent exagerat pe faptul că „la Creta s-a propovăduit că Biserica Ortodoxă este una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”, de ca și când această afirmație, existentă în Crezul ortodox din 381 d.Hr. ar fi fost făcută într-o ședință CMB, în vreo adunare generală a organizației, *unde nu avem știință să se fi consemnat acest lucru vreodată*, și nu în fața celor care mărturisesc acest lucru în fiecare Liturghie.

Cei care fac această apologie a mărturisirii celor patru însușiri ale Bisericii la Creta uită că la Porto Alegre, în 2006, Adunarea Generală a CMB a spus ea însăși: „Mărturisim una, sfânta, sobornicească și apostolească Biserică, așa cum este exprimată în Crezul Niceo-Constantinopolitan (381)”[5], după care documentul explică faptul că *Biserica este una*, dar „este chemată să își exprime *unitatea într-o bogată diversitate*”, *este apostolică*, pentru că există o singură învățătură apostolică, dar „pot exista în mod legitim diferite formulări ale credinței Bisericii”; *este sfântă*, pentru că Dumnezeu a creat „un templu sfânt” al tuturor celor ce trăiesc, în diversitate, evanghelia Lui.

Afirmația corectă potrivit căreia Biserica Ortodoxă este una, sfântă, sobornicească și apostolească este anulată, sau cel puțin relativizată, de chiar documentul 6 al sinodului prin aprobarea premisei din *Declarația de la Toronto*, care postulează că în cadrul CMB nicio „biserică” membră nu este obligată să le recunoască pe celelalte ca fiind Biserici în adevăratul sens al cuvântului (art. 19 din documentul 6) și nici că nicio Biserică nu este obligată să își schimbe propria eclesiologie după accederea în Consiliu (același articol). Prin ratificarea acestor premise din *Declarație* ca „de o importanță capitală pentru participarea ortodoxă la CMB” autorii și semnatarii documentului de la Creta și-ar fi dorit să arate că

Biserica Ortodoxă este imunizată de orice influență a celorlalte membre asupra eclesiologiei sale, însă, în realitate, din ignoranță sau viclenie, *au admis efectul pervers al acestei premise, anume că nicio participantă la CMB nu este obligată, la rândul său, să recunoască Biserica Ortodoxă ca fiind Biserică în adevăratul sens al cuvântului, nici că nu trebuie să își modifice eclesiologia niciuna dintre ele, pentru a face loc ideii că Biserica Ortodoxă este una, sfântă, sobornicească și apostolească****[6]****.* Un asemenea nivel de trădare a propriei eclesiologii, a propriei identități bisericești este fără precedent! La ce a folosit afirmarea din primul paragraf al documentului că Biserica Ortodoxă e adevărata Biserică, *dacă se recunoaște dreptul tuturor celorlalte participante la CMB de a nu considera Biserica Ortodoxă ca Biserică în sensul deplin al cuvântului, adică una, sfântă, sobornicească și apostolească?*

> *Implicații eclesiologice ale aprobării documentului eretic Declaraţia de la Toronto de către pseudosinodul din Creta*

Și încă o întrebare esențială: dacă niciuna dintre participantele la CMB nu are obligația să își modifice propria eclesiologie, *care este scopul participării ortodoxe la CMB*? Ni se spune că participăm la CMB pentru a aduce mărturia noastră înaintea ereticilor, *cu scopul clar de a-i convinge să își modifice propria eclesiologie și să revină la eclesiologia ortodoxă*, adică cu scopul de a-i readuce la Hristos. Dar dacă sinodul din Creta a ratificat premisa *Declarației de la Toronto* prin care se recunoaște că nicio Biserică nu are obligația să își modifice eclesiologia, *adică poate rămâne eretică în continuare*, care este scopul nostru în acest organism? O analiză realistă a „contribuției ortodoxe” la revenirea la dreapta credință a ereticilor din CMB o face *Declaraţia de la Tesalonic*, din 1998, în care se spune: „După un secol de participare ortodoxă la mişcarea ecumenică şi ani petrecuţi în cadrul CMB, *nu observăm suficient progres în discuţiile teologice multilaterale dintre creştini. Dimpotrivă, prăpastia dintre ortodocşi şi protestanţi devine din ce în ce mai mare, în timp ce tendinţele mai sus-menţionate****[7]*** *în cadrul anumitor denominaţiuni protestante devin tot mai puternice*”[8] (s.n.)

Apărătorii ecumenismului spun că scopul este „mărturia dragostei”, „dialogul iubirii”. Iubirismul panerezist este considerat motorul participării noastre la CMB, în condiții atât de umilitoare și de periculoase. Însă este oare iubire în această

amestecare a adevărului cu erezia? Poate exista iubire fără de adevăr? Poate exista o dovadă mai mare a urii față de aproapele tău decât aceea de a nu îi spune că greșește și a-l lăsa să persevereze în eroarea sa, cu efecte catastrofale pentru sufletul său?

Tocmai pentru că *a-l abandona pe cel aflat în erezie este o dovadă maximă a urii față de el*, putem afirma fără nicio greșeală că permanența noastră în cadrul mișcării CMB în condițiile descrise de către *Declarația de la Toronto*, ratificată în documentul *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*, recunoașterea acestor comunități eretice ca „biserici și comunități", indiferent ce încărcătură dăm termenilor, prezența în lăcașele lor de rugăciune în pretinsa „săptămână de rugăciune pentru unitatea creștină", chiar și sub formula iezuită a simplei asistențe, și nu a slujirii directe, „în veșminte liturgice", de ca și când intrând într-un lăcaș de rugăciune nu te-ai duce să asiști la ce se întâmplă acolo, ci ai face tranzacții bursiere, sunt toate probe indubitabile ale *amăgirii de către participanții ortodocși a acestor suflete eretice, deja amăgite de conducătorii comunităților lor* și *abandonarea lor la iad*, știut fiind că, indiferent ce spun documentele CMB și ierarhii participanți la aceste dialoguri, *în afara Bisericii Ortodoxe nu există mântuire*! Punctum! Impresia falsă care li se creează acestor oameni că se pot mântui și în comunitățile lor, deoarece și acolo există har și mântuire, pentru că, iată, vin și ortodocșii să se roage cu ei, este cea mai periculoasă otravă care se poate strecura în sufletele lor, pentru care vor răspunde înaintea lui Dumnezeu cei care practică aceste dialoguri ecumeniste. Toate canoanele Bisericii care pedepsesc rugăciunea împreună cu ereticii, în orice fel, *de la intrarea în lăcașurile lor* până la comuniunea euharistică cu ei, au o singură rațiune: *nevalidarea acestor comunități eretice ca parte a Bisericii, pentru a nu-i sminti pe dreptcredincioși și a nu-i păcăli pe eretici că sunt și ei pe calea mântuirii!*

Nicăieri în documentul 6 nu există nicio afirmare a faptului că *în afara Bisericii nu există mântuire*! (În mod normal nici nu ar trebui să fie necesar să spunem „în afara Bisericii Ortodoxe", deoarece nu mai există și altă Biserică decât cea ortodoxă, dar această întărire a caracterului ortodox al Bisericii devine obligatorie, în contextul în care ierarhii ortodocși înșiși vorbesc de „biserici" și confesiuni.) Nicăieri o afirmare a faptului că în afara Bisericii Ortodoxe nu poate exista Biserică. Dimpotrivă, dacă citim primele șase articole ale documentului 6, ne aflăm în plină schemă a „teoriei bisericilor nedepline", concepută de

protestantul reformat Jean Calvin, în cadrul teoriei sale despre „rămășițele Bisericii”, adoptată și rafinată, în variantă papistașă, de către Conciliul II Vatican și împrumutată și implementată în sinodul din Creta, în varianta adaptată pentru Ortodoxie, de către defunctul mitropolit Zizioulas. Astfel, ni se spune că Biserica Ortodoxă este una, sfântă, sobornicească și apostolească, că ea este în centrul efortului de refacere a „unității creștine”, că refacerea unității este un comandament trasat chiar de sinoadele ecumenice, fără a se preciza că nu e vorba de o unitate între Ortodoxie și erezie, ci doar între Bisericile Ortodoxe, că unitatea Bisericii nu poate fi tulburată, o formulă dubioasă în care pare că se vorbește despre „Biserica Crezurilor” din *Declarația de la Toronto*, iar nu despre Biserica Ortodoxă, pentru că dacă s-ar referi la unitatea Bisericii Ortodoxe, ar deveni inutil efortul de „refacere a unității creștine”, de vreme ce unitatea Bisericii Ortodoxe îi cuprinde deja pe toți cei ce sunt creștini reali, că Biserica Ortodoxă recunoaște biserici și confesiuni în afara sa, dar nu este în comuniune cu ele, ci are relații care „trebuie să se sprijine pe clarificarea, cât mai repede şi cât mai obiectiv posibil, a întregii lor eclesiologii şi, în special, a învăţăturii lor generale despre Taine, har, preoţie şi succesiune apostolică”. *Cum să se facă clarificare cât mai repede și obiectiv posibil a eclesiologiei lor, când peste 13 paragrafe se ratifică premisa din* Declarație *că nicio „biserică” participantă la CMB nu este obligată să își modifice eclesiologia?* Este aceasta o contradicție în termeni sau doar un limbaj duplicitar menit să îi amețească pe naivi, dar și să le creeze ereticilor impresia că Biserica Ortodoxă e alături de ei, deci există mântuire pentru toți acolo unde se află, exact așa cum susține de fapt adunarea de la Porto Alegre, unde s-a spus că toate tradițiile, fie ortodoxe sau eretice, sunt parte a bogăției teologice a Bisericii una: „Varietatea expresiei evanghelice, a cuvântului şi a faptei, îmbogăţeşte viaţa comună. Formele diferite de expresie sunt prezente astăzi în viaţa şi mărturia diferitelor Biserici. Aşa sunt de exemplu tradiţia sfinţeniei la metodişti, dogma răsplatei pentru credinţă şi a harului la luterani, viaţa întru Duhul Sfânt la penticostali, primatul în slujba unităţii al Bisericii Romano-Catolice, valoarea intrinsecă în societatea anglicană, dogma îndumnezeirii corelate cu cea a «sinergiei» la ortodocşi. În ce măsură punctele pe care se pune accentul constituie atitudini contradictorii sau expresie a varietăţii legitime? Accesul pus pe anumite chestiuni umbreşte deplinătatea mesajului Evangheliei”[9]. *Unde este scris undeva în textele sinodului din Creta că în afara Bisericii Ortodoxe nu există mântuire*, afirmație fără de care ierarhii și teologii ortodocși îi condamnă la iad pe toți cei din afara Bisericii? Și atunci, ce se mai alege din „dialogul iubirii” sau din „manifestarea dragostei”?

Aceeași ură o manifestă conducătorii Bisericii noastre, de data aceasta conștientă și nedisimulată, și față de membrii Bisericii Ortodoxe Române care iau atitudine, cum aș fi eu, de exemplu, contra acestui traseu foarte periculos, la capătul căruia nu ne așteaptă decât pierderea propriei conștiințe bisericești. Nu putem să nu observăm că, în timp ce ierarhia noastră își manifestă pe toate căile posibile iubirea față de eretici și dorința nestrămutată de a „reface unitatea creștină", membrii Bisericii sunt abandonați cu totul curentelor de gândire satanistă din societatea contemporană. *Ierarhia nu se mai implică în probleme sociale și etice care pun probleme de conștiință gravă poporului binecredincios, nu mai trasează o conduită socială și personală inspirată din viața Bisericii noastre dintotdeauna. Abandonați complet, tinerii au ajuns să trăiască păgân, după modelul minții satanizate a societății, să nesocotească virtuțile, să nesocotească decența, să nesocotească Taina Căsătoriei, pe care au înlocuit-o cu conviețuirea depravată, să nesocotească viața de veci, să își pecetluiască trupurile cu toate expresiile idolatre contra cărora Biserica a luptat în primele veacuri cu prețul vieții a milioane de martiri. Nu doar tinerii, ci și părinții lor au fost abandonați în goana ierarhiei după „frații creștini". Așa se face că majoritatea ortodocșilor români contemporani trăiesc în mod păgân, după regulile (i)morale ale societății, practicând o Ortodoxie folclorică în locul uneia dogmatice și canonice*. Cu cât este mai aprinsă dragostea ierarhilor pentru eretici, cu atât este mai mare nepăsarea față de cei din interiorul zidurilor Bisericii. Sub presiunea discursului satanist al mass-media și al altor factori de influență, care trasează tot felul de idealuri demonice și hedoniste ortodoxului român contemporan, în contraponderea cărora vocea Bisericii, prin ierarhii săi, nu mai pune valorile ortodoxe perene, *celor mai mulți membri ai Bisericii nu le mai pasă de mântuire, puțini mai cred că există viață după moarte, ceea ce marchează un eșec al trezirii conștiinței acestui popor, pentru că scopul Bisericii acesta rămâne: de a trezi conștiințele și ale călăuzi pe calea care duce spre Împărăția lui Dumnezeu!* Această stare gravissimă de fapt a fost exprimată cel mai plastic în urmă cu aproape un veac de către Sfântul Paisie Aghioritul, care descria astfel situația similară din Biserica Greciei: „Mai întâi, aş vrea să cer iertare de la toţi pentru că îndrăznesc să scriu ceva, deşi nu sunt nici sfânt, nici teolog. Cred că vor înţelege toţi că cele scrise de mine nu sunt altceva decât o durere profundă a mea pentru, din păcate, poziţia şi iubirea lumească a Patriarhului nostru Atenagora. *Precum se vede, el a iubit o altă femeie, una modernă, care se numeşte Biserica papistaşă, deoarece Biserica noastră Ortodoxă nu-i face nici un fel de impresie, fiindcă este foarte cuviincioasă"*[10]. În aceeași situație se află toți ierarhii care o părăsesc pe Maica noastră Biserica Ortodoxă de

dragul unei „femei moderne” numite „biserica papistașă”, „mișcarea ecumenică” etc.

Iar când copiii orfani ai Maicii noastre Biserica îi roagă pe ierarhi, părinții lor, să se întoarcă către Maica lor, răspunsul este urgisirea acestor copii, cum s-a întâmplat cu toți preoții ortodocși care, de zece ani încoace, au îndrăznit să ridice vocea neînfricat și să spună că *atât timp cât părinții lor, ierarhii, au o altă iubită decât Maica Biserica, ei nu vor să aibă comuniune cu ei.* Așa se face că, în zilele noastre, trebuie să spunem cu durere că Biserica Ortodoxă Română este *singura Biserică Ortodoxă în care persecutarea preoților și credincioșilor care au mărturisit prin întreruperea pomenirii contra ecumenismului se face în mod generalizat și sălbatic.* De la denigrarea în fața întregii plerome, rămase inertă, ca schismatici, și de la fantezii aspirationale de genul „ați ieșit din Biserică!”, până la alungarea din parohii, caterisiri abuzive și chiar intentarea de procese penale, puținii preoți români care au avut îndrăzneala să înfrunte consemnul tăcerii vinovate al celor căzuți, sprijiniți și prost sfătuiți de cei lași, au fost și sunt supuși unui supliciu, deși canonul 15 I-II interzice episcopului să persecute pe preotul care nu îl mai pomenește la slujbe din pricina unei erezii pe care el a propovăduit-o cu capul descoperit. Erezia, așa cum am arătat, a fost recunoscută, chiar dacă sub altă denumire, chiar de un participant din sinodul nostru la sinodul din Creta, așa cum am arătat mai sus, iar faptul că ea este publică nu cred că mai trebuie discutat, așa cum nu mai încape vorbă că orice învățătură care este antiortodoxă este condamnată de către Sfinții Părinți sau de sinoadele Bisericii, după modelul din epocile marilor erezii, unde ni se spune că atunci când eretici care se făceau începători de erezie propovăduiau cu capul descoperit erezia lor, chiar dacă aceea era una nouă, cum a fost nestorianismul, preoții întrerupeau comuniunea cu astfel de eretici *imediat*[11], nu după condamnarea ereticului respectiv, deoarece canonul 15 I-II edictează că preotul *are voie* să întrerupă comuniunea cu episcopul pentru erezie *înainte* de cercetarea sinodală a episcopului, pentru că, *după aceea*, dacă episcopul e găsit vinovat, preotul *este obligat* să întrerupă legătura cu episcopul eretic condamnat.

Toate aceste aspecte au fost ignorate de către slujbașii ierarhilor, care au mizat pe puterea discreționară, pe colaborarea cu statul masonic și, mai ales, pe tăcerea vinovată a poporului ortodox și *au călcat în picioare viața, cariera și reputația singurilor preoți care au apărat dreapta credință împotriva unei erezii care macină Biserica de o sută de ani și are rădăcini de peste cinci secole* în care, sub

influența factorilor politici, perioadele în care s-a afirmat Ortodoxia fără compromis au alterat cu cele în care s-au afirmat idei care nu sunt tocmai ortodoxe, din acestea din urmă creându-se bagajul de „dovezi patristice” ale celor care argumentează în favoarea ecumenismului, care au căutat prin toate cotloanele întunecoase ale istoriei ortodoxe din ultimele secole, în care Biserica a trebuit să supraviețuiască unor dușmani ireductibili: turcocrația, papistășia, protestantismul, masonismul etc., pentru a-și găsi argumente ale trădării lor.

Conștient de faptul că lucrarea de mărturisire începută în 2016 este una absolut necesară, *că este pentru prima dată în peste jumătate de mileniu când Ortodoxia ca unică cale de mântuire este afirmată cu tărie, cu claritate și fără compromis*, îi mulțumesc bunului Dumnezeu că mi-a dat posibilitatea de a mă adăuga puținelor voci care au curajul să rostească adevărul fără nicio frică de consecințe, anume că *în afara Bisericii Ortodoxe nu este mântuire!*

Acestei mărturii publice vă invit și pe Preafericirea Voastră, pe Înaltpreasfinții Voastre și pe Preasfinții Voastre, distinși membri ai Sinodului Bisericii noastre, pentru a vindeca rănile produse în acești ani în sufletele credincioșilor ortodocși și în trupurile comunităților noastre, unde, prin manipulare și ură, s-a creat o dezbinare inexistentă nici în timpul prigoanei comuniste, unde adevărul a fost distorsionat complet de dragul apărării celor care au greșit la Creta și care sunt scoși în fața pleromei ca… victime ale celor care încearcă să îi ajute să îndrepte greșeala fatală de acolo. *Cei care au creat schisma, prin introducerea în Biserică a unor idei eretice, îi acuză de schismă pe cei ce luptă pentru limitarea răspândirii la întreaga Biserică a acestor idei distrugătoare!*

Vă rog, cu toată dragostea și smerenia, să puneți capăt, cu puterea care Vă stă la îndemână, escamotării adevărului despre ecumenism și despre sinodul din Creta și să rostiți adevărul, plasându-vă din nou în slujba Adevărului Care v-a înălțat la înalta treaptă de ierarhi ai Bisericii. Astfel făcând, Dumnezeu Vă va da curajul să recunoașteți că deciziile luate la Creta nu au fost o lecție de teologie oferită de participanții din Biserica Română, cum s-a afirmat pe toate canalele presei aservite, imediat după revenirea de la Colimbari, ci o regretabilă eroare, pentru că *nu contează cât de geniale au fost intervențiile ierarhilor români acolo, ci doar forma documentelor finale semnate*. Înțelegând acest lucru, nu este târziu încă să vă lepădați de acele semnături, să renunțați la acele documente, pentru că ele nu pot fi nuanțate, explicitate și nici revizuite, fiind greșite de la un capăt la altul, pentru care trebuie abandonate complet.

Păşind pe calea recunoaşterii adevărului, care Vă va face liberi, veţi observa că *în România nu există nicio mişcare schismatică a nepomenitorilor*, cum minte presa aservită, *ci o grupare de creştini ortodocşi treji, care nu se războiesc cu Arhieriile Voastre, ci cu erezia căreia i-aţi căzut pradă*, că aceşti creştini, din toate straturile societăţii şi cu vastă pregătire profesională şi chiar teologică, nu constituie o turmă de imbecili puşi în slujba puterilor străine, mai ales ruseşti, cum au acreditat tot felul de „vectori de influenţă", într-un stil securistoid vrednic cel mult de discursul vulgar politic, ci oameni care nu îşi doresc altceva decât să se întoarcă la rânduiala vieţii lor creştine de dinainte de 2016 şi la ascultarea de Arhieriile Voastre şi de preoţii lor parohi, imediat ce veţi fi reintrat, la rându-Vă, în ascultarea lui Hristos, din care aţi ieşit în 2016.

Alături de aceşti oameni şi de restul Bisericii noastre, *conştientizând că participarea la mişcarea ecumenică nu va îndeplini niciodată obiectivul misionar al Bisericii noastre, de propovăduire a adevărului la toată lumea, veţi putea pune capăt prezenţei Bisericii noastre în această organizaţie de tip masonic protestant, CMB, cum au făcut alte Biserici, ca cea bulgară sau georgiană, revenind la misiologia clasică a Bisericii noastre, aceea a discuţiei de la om la om, a pescuirii sufletelor unul câte unul, când Dumnezeu va îngădui*, strategie prin care femeile şi bărbaţii români din diasporă au reuşit să pescuiască mai multe suflete din oceanul de erezie occidental şi să le aducă în sânul Bisericii decât vor reuşi mii de ani de „dialog ecumenic", *şi ar fi făcut mai mult, dacă principala piedică în calea adevăratei lor mărturii nu ar fi fost zădărnicită de ecumenismul preoţilor pe care Patriarhia i-a trimis în acele locuri*.

Îmi închei această scrisoare, plină de suferinţă, de dragoste şi durere pentru soarta Bisericii noastre, cu speranţa că Arhieriile Voastre veţi face ceea ce este bine pentru Biserica noastră pentru a pune capăt acestei înşelări masive care este ecumenismul, a închide rana care supurează în sânul Bisericii noastre de aproape un deceniu şi a reinstaura domnia dreptei credinţe în Biserica Ortodoxă Română.

Iertaţi îndrăzneala neînsemnatului slujitor al lui Hristos, preotul Mihai.

Cu deosebită consideraţie,

Preot Mihai Gaşpar

Membrilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Note:

[1] Sfântul Chiril al Ierusalimului, *Cateheze*, EIBMBOR, Bucureşti, 2003, p. 335.

[2] Dr Irineu Popa, Mitropolitul Olteniei, *Biserica în actualitate sau actualitatea Bisericii*, editată de către Editura Academiei Române, București, 2018, p. 503.

[3] *Ibidem*.

[4] https://www.marturisireaortodoxa.ro/decizia-finala-a-bisericii-georgiei-cu-privire-la-pseudo-sinodul-din-creta/.

[5] https://www.oikoumene.org/en/resources/documents/assembly/2006-porto-alegre/1-statements-documents-adopted/christian-unity-and-message-to-the-churches/called-to-be-the-one-church-as-adopted.

[6] Pentru toate implicațiile eclesiologice ale aprobării *Declarației de la Toronto* de către sinodul din Creta, vezi https://www.marturisireaortodoxa.ro/implicatii-eclesiologice-ale-aprobarii-documentului-eretic-declaratia-de-la-toronto-de-catre-pseudosinodul-din-creta/.

[7] Se referă la căsătoria femeilor, la promovarea agendei lgbtq+ etc.

[8]https://www.oikoumene.org/en/resources/documents/wcc-programmes/ecumenical-movement-in-the-21st-century/member-churches/special-commission-on-participation-of-orthodox-churches/first-plenary-meeting-documents-december-1999/thessaloniki-statement.

[9] *Sfântul Munte Athos, mărturie de veacuri a luptei pentru apărarea dreptei credinţe*, Editura „Părinţii Aghioriţi”, Sfântul Munte Athos, p. 60.

[10] https://www.cuvantul-ortodox.ro/cred-ca-nu-este-deloc-bine-sa-ne-despartim-de-biserica-de-fiecare-data-cand-patriarhul-greseste-ci-fiecare-are-datoria-si-obligatia-de-a-protesta-si-de-a-lupta-dupa-puterile-sale-in-sanul-bisericii/.

[11] „Astfel, când comoara cea rea a inimii lui Nestorie a început să iasă la iveală și Ipatie «a cunoscut cugetele lui Nestorie, că nu erau cele ce trebuia să fie, a șters îndată numele lui din dipticile Bisericii ca să nu mai fie pomenit la Proscomidie»”, Arhim. Vasilios Papadakis, *Străjerii Ortodoxiei, luptele monahilor pentru apărarea Ortodoxiei*¸ Egumenița, 2015, București, pp. 101-102. La momentul la care Cuviosul Ipatie (trecut la Domnul în anul 446) a întrerupt pomenirea, erezia lui Nestorie nu era încă condamnată de sinodul ecumenic sau de vreun alt sinod, ceea ce ne arată modul în care înțelege Biserica întreruperea pomenirii pentru vreo erezie condamnată de Sinod sau de Părinți.